

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 500 Lei

Redactor: Pr. T. CIURUȘ

Redacția și Administrația
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 3

Ortodoxia și sufletul neamului

Asistăm de un timp la un asalt continuu și sistematic îndreptat împotriva ortodoxiei noastre. Dușmanii de veacuri, în tendința de-a sfârâma orice putere de rezistență sufletească, s'au îndreptat contra centrului vital, care este ortodoxia.

Și este firesc ca acest atac să tindă la diferite acuze în sarcina ortodoxiei, căci în sfera ei ca orientare în lume și concepție în viață, factorul național intră ca un element constitutiv și nu ceva secundar. Nota caracteristică ortodoxiei este, identificarea sa cu națiunea, pe care o consideră ca parte constitutivă a lumii, cu un scop bine definit de însuși Dumnezeu.

Orice națiune nu poate trăi decât prin sufletul său. Neamul nostru și-a hrănit sufletul prin legea lui românească, pe care n'a îmbrățișat-o datorită unor evenimente externe ci s'a născut odată cu ea. Popor de margine al Europei, am rezistat atâtor năvăliri dușmane datorită conștiinței creștine, că apărându-ne credința ne apărăm și neamul și viceversa.

Tot ce este în Țara noastră și-a primit pecetea ortodoxiei, dela frunza'n codru pân'la munca câmpului, dela leagăn la mormânt, întreaga noastră atitudine s'a manifestat și des-

voltat prin suflarea caldă a puterii de viață ce zace în ortodoxie.

Nu sunt acestea vorbe de paradă, ce se spun în momente de sărbătoare, ci adevăruri sfinte pecetluite prin viața de jertfelnicie a atâtor generații, însuflete de învățatura creștină propovăduită de Biserica strămoșească. Dacă vrem să fim și mai deplin convinși de realitatea acestora să lăsăm trecutul și să ne apropiem de vremile actuale ce se proiectează pe orizontul vieții, cu atâtea primejdii și să vedem, cine poate fi și este razimul rezistenței pentru a pregăti biruința dreaptă?

Temeliile sufletești pe cari se razimă unitatea internă a neamului, sunt adâncimile sufletești hrănite de ortodoxie pentru a se vădi într'un devotament statornic către neam, profundă iubire către patrie, alipire curată de Rege, spirit de frățietate și solidaritate între păturile sociale. Toate aceste credințe mari, sunt puteri primite și crescute numai de „legea românească”. Dovadă războiul actual, în care sufletul ostașului nostru se vede și se știe pătruns de aceste credințe.

Iar o frântură din neam, ajunsă sub streină stăpânire, tot între bârnelor bisericești

(Continuare în pag. 2-a)

Conferința protopopilor

Conducerea Vicariatului nostru, în frunte cu P. C. vicar prot. Al. Baba, președinte, a convocat pe P. P. C. C. protopopi într'o conferință, în ziua de 27 August 1942, ținută în Alba-Iulia. Cum Vicariatul are în purtarea sa de grijă, viața administrativă a părții din Eparhie rămasă în Țară, era firesc ca această întrunire a tuturor protopopilor să aibă loc, pentru a discuta problemele vitale ale parohiilor, ce-și așteaptă deslegarea cât mai fericită. Prezența tuturor protopopilor a fost mărturia unei conștiințe înțelegeri a chemării ce au de îndeplinit.

După deschiderea ședinții, prin cuvântul P. C. vicar Al. Baba, președinte, s'au desbătut unele chestiuni de ordin administrativ, în vederea bunului mers al Bisericii.

Centrul preocupărilor acestei întruniri l-a format, **problema catehizației**. Plecând dela importanța și necesitatea unei catehizații cât mai temeinice în toate școalele, problema este atacată sub două forme.

I. **Instrucția școlară**, să fie însoțită de metodele cele mai pedagogice și în pas cu cerințele vremii, iar mijloacele recerute ca: tablouri intuitive, cărți de rugăciuni, să fie și acestea folosite cu iscusință și râvnă întru ajungerea scopului urmărit.

II. **Educația școlară**, a format obiectul discuțiilor bogate, sfătuind preoțimea să impune catehizației, pecetea unei educații creștine după legea strămoșească. Astfel prin: participarea copiilor în mod activ la serviciile divine, îndemn pentru rugăciune, ținută părintească din partea catihetului, serbări școlare cu caracter religios, se poate desvolta sufletul copilului pentru a deveni un bun credincios.

S'a decis ca în vederea aprecierii silințelor celor devotați în ale catehizației și pentru îndreptarea celor mai puțin sârguincioși în această obligație, să se exercite un control sever, prin însuși organele de control dela centrul vicarial.

A urmat apoi stabilirea subiectului conferinței de toamnă a preoțimii care, s'a decis să fie cu caracter catihetic, unde preoții odată cu desbaterea subiectului dat vor avea să țină și câte o lecție practică model.

În fine s'a discutat problema școlii de cântăreți bisericești, a cărei importanță în viața bisericească nu poate fi nesocotită.

În urmă P. C. vicar Al. Baba, mulțumește P. P. C. C. protopopi pentru binevoitorul concurs dat în administrarea Eparhiei noastre libere.

(Continuare în pag. 2-a)

Evangelia

Ioan c. 3, sth. 13—17.

Lumea, văzută și nevăzută, este rodul dragostei nemărginite alui Dumnezeu. Inchipuirea omenească nu este în stare să cuprindă în întregime această bunătate și dragoste dumnezeiască, care a chemat din neființă în ființă, toate făpturile.

Și când ne gândim, că omul — coroana creaturilor — a necosolit porunca lui Dumnezeu și deci era vrednic celei mai mari pedepse, totuși n'a fost șters din planul ceresc pentru împărțirea „vieții pecinice”, ci dimpotrivă Dumnezeu rânduește ca pentru îndreptarea lui, să se intruzeze însuși Fiul Său; trebuie să mărturisim, că mare este dragostea Sa față de oameni.

În lumina acestor adevăruri, cuvintele: „Așa a iubit Dumnezeu lumea, încât și pe Fiul său cel unul născut la dat”, sunt mărturia de nețăgădui a iubirii față de noi oamenii.

Mântuitorul însuși a mărturisit adesea această dragoste, pe care n'a părăsit-o nici în mijlocul celor mai crâncene dureri ale morții pe cruce.

Intreaga lucrare mântuitoare a Domnului Iisus Hristos rânduită de Dumnezeu Tatăl din iubire curată, a avut drept scop: mântuirea și fericirea omului păcătos. „Ca tot cel ce crede într'nsul să nu piară, ci să aibă viața pecinică”.

Intr'adevăr mare a fost dragostea lui Dumnezeu, primită din aceste motive. Și mare este totdeauna, căci „Tatăl îndurării și Dumnezeu a toată mângăierea” (II Cor. 1, 3) neluând în seamă netrebnicia noastră față de mulțimea dărilor, ne împărțăște cu mângăierea Sa.

Creștinului bun, pătruns de

iubirea cerească arătată nouă în măsură așa de mare, Biserica îi pune astăzi în față obligația ce o poartă față de Dumnezeu, ca să răsplătească această părintească iubire cu aceeași iubire și din partea sa.

Este mai ușor a iubi pe Dumnezeu, când te afli în bine decât în necazuri ori ispite. Iubirea față de Dumnezeu, o arătăm prin faptele bune, iar acestea se arată mai anevoie când suntem strămtorați de greutate.

Pentru a înlări și pregăti și mai mult datoria iubirii desinteresate către Dumnezeu, Dumineca premergătoare Sfintei Cruci — simbolul suferinții mântuitoare — ne luminează mintea întru a purta cu bucurie orice necazuri și ispite și a nu ne lepăda de Domnul nici într'o împrejurare nenorocită, ori cât de grea ar fi aceasta. Aceasta printrucă, iubirea curată cere să prețuim mai mult pe Dumnezeu, decât toate alte bunătăți.

Cine dorește deci să lupte cu încercările gândurilor păcătoase ale inimii și voeste să îndepărteze toate cursele satanului, acela dă dovada unei statornice iubiri, roditoare de viață adevărată.

În această continuă și răpitoare stare sufletească, stă valoarea și răsplata iubirii noastre față de Dumnezeu: căci aflăm „viața pecinică”.

Minunată este întocmirea dumnezeiască, încât dragostea Tatălui și'n necazuri ea își arată roadele ei bune, viața adevărată.

Să iubim deci pe Dumnezeu, împlinind voia Lui în orice împrejurări, așa cum și Dumnezeu ne-a iubit pe noi.

Pr. T. Ciuruș

Conferința protopopilor

(Continuare din pag. 1-a).

Dacă în viața și organizația noastră bisericească, protopopul este un organ de încredere al Episcopului, apoi în cazul dat rolul și chemarea protopopului este îndoit de sfânt. Despărțiți trupește de Ierarhul nostru canonic, P. S. S. Episcopul Nicolae Colan, sufletește suntem și mai mult alipiți de P. S. Sa și poate fi deplin încredințat, că cei che-

mați în supravegherea turmei, sunt la datorie.

Râvna, interesul și dorința ca fiecare să poată da socoteală de turma primită, s'a putut citi din sufletul tuturor.

Organizați REUNIUNI DE FEMEI

Ortodoxia și sufletul neamului

(Continuare din pag. 1-a).

străbune își caută și află mângăierea și întărirea în credința unui viitor mai bun și drept. Avem pilda fraților rămași sub altă stăpânire. Priviți cum sufletul poporului nostru, cu toate comorile sale, își caută hrana la izvorul nesecat al ortodoxiei. Limbă, datini, cultură și orice manifestare proprie, se ocrotește de Biserică.

Bunătatea lui Dumnezeu astfel întocmește rânduelile lumii, ca Biserica să fie mereu vie prin slujitorii ei devotați. Preoții, în frunte cu vrednicul Ierarh, P. S. Sa Părintele Episcop Nicolae Colan, înfruntând toate greutățile zilei își pun viața pentru mântuirea neamului.

Lucrarea izbăvitoare de suflet și neam pe care o conduce cu atâta iscusință și jertfelnicie P. S. nostru Părinte Episcop Nicolae, este mărturia vie a tot ce poate să primească un neam dela Biserica sa. Organizarea vieții bisericești, fără nici un sprijin extern; creșterea viitorilor preoți în duhul strămoșilor, meniți să poarte aprinsă flacăra »legii românești“ printre atâtea furtuni; împărțășirea povețelor creștinești în slova dulcelui grai românesc cu ajutorul tiparului, editarea acelei prețuite reviste de familie care este „Viața Ilustrată“ și în fine turnarea cuvântului lui Dumnezeu în haina graiului străbun, prin *Biblia dela Cluj*, — fără să pomenim de acele nesfârșite drumuri misionare, prin cari conștiința neamului se însufletește și oțelește — constituie o operă ce inspiră odată cu respectul convenit și credința că printr'ansa se zidește viitorul de aur al Țării rotungite.

Nu este aceasta o mărturisire isvorită dintr'un sentiment de profesiune, ci este o certitudine conștiințată de neamul întreg, prin rostul Academiei Române care — drept aleasă

prețuire a acestei opere — l-a ales membru activ pe P. S. Sa. Deci nu omul a fost prețuit, ci opera săvârșită de om și pusă în slujba neamului.

Nimeni dintre Români adevărați nu va putea întuneca lucrarea misionară și românească a P. S. Sale, fără ca odată cu această încercare să nu se întovărășească cu dușmanii noștri.

Peste proaspetul hotar strălucește cârja arhierescă a cărturarului Episcop, P. S. Părinte Nicolae, ce conduce corabia neamului spre liman; iar Țara privește cu încredere, căci ortodoxia și-a aflat slujitorul devotat.

Sufletul neamului se zidește prin activitatea deosebită a P. S. Sale, iar neamul îl răsplătește cu o cinstire aleasă. Acesta este adevărul adevărat.

Pr. T. Ciuruș.

Scrisoare de mulțumire

D. S. D-lui Ion Stănilă
Funcționar — Industria Sârmei
CÂMPIA TURZII

Consiliul parohial din parohia ortodoxă română Ighiel, Jud. Alba, întrunindu-se într'o ședință extraordinară, a luat la cunoștință cu bucurie de mult prețiosul dar ce ați binevoit a-l face Bisericii noastre de aici, care se compune din 2 (două) sf. icoane mari și frumoase, în valoare de 8.000 (opt mii lei).

Drept ca un act de recunoștință, pentru acest bogat dar, ni-s-au dat din partea Consiliului nostru parohial, plăcuta îndatorire ca să Vă aducem la cunoștință că V'am înscris în rândul binefăcătorilor Sf. Biserici din parohia noastră, pomenindu-Vă de-acum mereu la slujbele ce se fac în acest sf. locaș.

Odată cu aceasta, Vă rugăm să primiți din partea noastră, cum și a obștei credincioșilor de aici, cele mai simțite și creștinești mulțumiri, cu sincere urări de succes deplin în toată viața.

Bunul Dumnezeu să Vă răsplătească cu mult Dar și binecuvântare.

Ighiel, la 16 August 1942.

Breșed. Cons. paroh.

Pr. A. Velea

Epitrop:
Dominic Costea

Maica Domnului-Maica noastră

La împlinirea vremii „Cuvântul trup s'a făcut” (Ioan 1, 14), sălășluindu-se pe pământ, prin nașterea cea mai pre sus de fire, din sfânta Fecioară Maria cu umbrirea Sfântului Duh.

În iconomia lui Dumnezeu, cu privire la mântuirea oamenilor, minunea aceasta a fost grăită de cuvântul scripturii în blăstămul rostit asupra șarpeului-diavol, zicând: „vrăjmașie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul” (Facere 3, 15).

Ideea aceasta mesianică a ars ca o flacără vie în cuprinsul legii vechi și ca o făgăduință sfântă s'a înprospătat mereu în conștiința religioasă când în chip de simbol, când într-o mărturisire directă.

Taina a închipuit-o de mulț rugul lui Moise, care aprins fiind ardea și nu se mistuia. (Eșire 3, 2). Simbol, că Fecioara va cuprinde în sânurile ei focul dumnezeirii și nu se va mistui, va naște pe Dumnezeu și Maică fiind, va rămâne Fecioară. Prorocul Ezechiel, o închipue ca o ușă a bisericii, prin care va trece singur Dumnezeu. „Și Domnul mi-a zis: „Poarta aceasta va sta încuiată și nu se va deschide și nimeni nu va trece prin ea, răci Domnul Dumnezeu lui Izrael va trece prințusa și va rămâne închisă” (Ezechiel, 4, 42).

Împăratul și prorocul David, vede cu duhul în viitor, pe mireasa Domnului „ca o împărăteasă la dreapta Tatălui, îmbrăcată și împodobită cu aur de ofir (la psalm. 44, 11).

În planurile mântuirii, Dumnezeu lucrează mai presus de cugetul și judecățile omenești, prin mijlocirea puterilor cerești, căci căile lui Dumnezeu nu sunt ca și căile noastre.

Astfel Arhanghelul Gavril a fost ales vestitorul tainei ce din veac ascunsă și de îngeri neștiută, prin solia pe care a dus-o sfintei Fecioare: „Bucură-te cea plină de dar, Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei (Luca, 1, 28).

După această veste, Elisabeta rudenii sa, primind pe Duhul sfânt a numit-o pe Fecioara „maica Domnului meu” (Luca 1, 43).

Fecioara Maria, Maica lui Hristos Dumnezeu, a fost Fecioară înainte de naștere, fecioară în naștere și fecioară a rămas după naștere. Așa a învățat Biserica Domnului, cea de-a pururea.

Cum Mântuitorul înviind din morți, n'a stricat pecețile mormântului, și după înviere a intrat la învățăceii săi ușile fiind încuiate, tot așa Hristos Dumnezeu, s'a născut din Fecioara Maria păzind pecețile fecioarei.

Fecioară și Maică! taină mai presus de cuget și adâncime prea de înțeles. „Cuvântul divin a devenit ceea ce nu era și a rămas ceea ce era, făcân-

du-se om și rămânând Dumnezeu. Maria a devenit ceea ce nu era și a rămas ceea ce era, devenind maică și rămânând fecioară ca și mai înainte. Cuvântul a devenit fiu născut fără bărbat” (I. Miniati, Panegirice).

Stăm și ne minunăm de iconomia cea prea înaltă și o lăudăm cu cântarea: „Ce te vom numi o ceea ce ești cu dar dăruită, ceriu că ai odrăslit pe soarele dreptății; raiu, că ai odrăslit floarea nestricăciunii; fecioară, că ai rămas nestricată, maică curată, că ai avut în sfintele tale brațe Fiul pe Dumnezeuul tuturor” (Ceaș 1, bogorodiciua).

Pentru aceasta „De tine se bucură, ceea ce ești plină de dar toată făpura: soborul îngeresc și neamul omeneșc. Ceea ce ești Biserica sfințită și raiu cuvântător, lauda fecioarei, din care Dumnezeu s'a întrupat și trup s'a făcut. (Glas 8 bogorod). Cântăreții Maicii Domnului, slavoslovese taina fecioarei, în cuvinte pline de cea mai sfântă și curată admirație. Mai spicuiim din visteria bisericii aceștia: „Toate tainele tale sunt mai presus de cuget, toate preamărite Născătoare de Dumnezeu, curăția fiind pecețuită și fecioara păzită, maică te-ai cunoscut nemineinoasă, născând pe Dumnezeuul cel adevărat (Glas 2, bog.)

Sfânta Fecioară Maria este Maica lui Dumnezeu, dar ea este și Maica drept credincioșilor. Prin jertfa de pe cruce Mântuitorul Hristos, ne-a învrednicit să fim fiii lui Dumnezeu și deci suntem și fii adoptivi ai Maicii Sale. Ca Maica lui Dumnezeu, Fecioara este cea mai caldă mijlocitoare pentru noi având ascultare deplină ca o mamă de la Fiul său, iar ca Maica creștinilor, cuprinde atâta dragoste pentru pământeni, cât poate numai o inimă de mamă pentru fiii săi.

Fecioara Maria, fiind „mai cinstită decât Heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât Serafimii” și mai înaltă decât toți sfinții, credincioșii de totdeauna alegă spre Dânsa, ca spre Maica Vieții. Sânguesc cu bucuriile și necazurile, cu îndocilele și tainele inimii lor; cu durerile și amărăciunile vieții, cu biruințele și înfrângerile lor, — ca să primească întărire, mângăiere, pace și puteri noi în lupte cu stihiele lumii pe marea cea sărată a acestei vieți.

Noi, ca popor, avem credință curată și dreaptă către Maica Domnului. Astăzi, când ne frământăm și ne învăluim în valurile sângelui nostru, pentru o dreaptă orânduire a viitorului, cu inimă fierbinte ne apropiem de Maica Milostivilor, care vede lacrimile văduvelor și orfanilor, stăruința și crezul nostru, — ca să fie mijlocitoare către Fiul și Dumnezeuul nostru, pentru suferințele și jertfele noastre de acum, cari să plinească mântuirea vecinică a neamului. Obs-

Munca de război

Creștinismul promovează și recunoaște legitimitatea morală și fizică a muncii. Atotputernicul a poruncit zidirii Sale: „Cu osteneală să te hrănești în toate zilele vieții tale”.

Hristos a binecuvântat munca în dulgheria bătrânului Iosif, în mijlocul holdelor înspicate, pe mare, în templu. Vicața apostolilor a fost muncă și rugăciune. Fiecare dintre ei a avut o meserie. Pavel era țesător de corturi, lucrând ziua și noaptea pentru nevoile sale și ale tovarășilor săi. El a osândit pentru totdeauna pe trântorii și pe toți paraziții sociali: „Cine nu vrea să lucreze, acela să nu mănânce. Toți să muncească în liniște și să-și mănânce pâinea de ci agonisită”. (2 Tes. 3, 10—12).

Sfânta Scriptură abundă în povești și îndemn la muncă. „Nu da somn ochilor tăi, nici dormitare genelor tale. Du-te, leneșule, la furnică și vezi munca ei și prinde munte. Iată vine sărăcia ca un trecător și nevoia te prinde ca un tâlhar” (Prov. 6, 4—5).

Profetul Ieremia zugrăvește în culori mohorâte tabloul flămânzilor, care au dezertat dela războiul plugului: „Tot poporul Tău suspină căutând pâine. Și nu mai avea pâine”. (Plăg. 1, 11).

Sfânta încercare a muncii e o faptă eroică, un titlu de glorie; ea aduce belșug de pâine, siguranța zilei; ea e izvorul viu al sănătății fizice și morale. Muncitorul e mai aproape de realitate, de adevăr, decât gânditorul care scrutează adâncul lucrurilor. El simte pe Dumnezeu cu inima, ochii lui văd minuni, palma lui aspră pipăie roadele harului din visteria cerului.

Munca e temelia civilizației și a progresului; e pârghia înălțării omenești, puterea de adevăr și creație care a

tenii cu simțire înaltă, se roagă cu un glas zicând: „De tine avem trebuință și pe tine te rugăm, Maica cea prea milostivă a Stăpânului celui iubitor de oameni! Milostivește-te spre noi, smeriții și nevrednicii robii tăi! Caută cu milostivire spre robirea și smerenia noastră! Vindecă zdrobirea sufletelor și trupurilor noastre! Pe vrăjmașii cei văzuți și nevăzuți risipește-i! Turn de tărie, arme de război, tabără tare; vovod și înainte luptător nebirit, fă-te nouă nevrednicilor, de către fața vrăjmașilor noștri! Arată întru noi astăzi, milele și minunile tale cele de demult! Arată vrăjmașilor noștri celor fărădelege că singur împărat și Stăpân este Fiul tău și Dumnezeu, iar tu ești Născătoare de Dumnezeu cu adevărat, ceea ce pe adevăratul Dumnezeu, după trup l-ai născut și toate le poți și ai virtute să lucrezi câte voești în cer și pe pământ. Amin. (Sf. Efr. Sirul Rug. c. Maica Domnului).

Pr. L. David

schimbat fața planetei, coborând raiul pe pământ. Religia muncii s'a lăsat până la marginile lumii, în adâncuri, în văzduh. Inchinătorii ei se oricentează pe căile mântuirii.

Dumnezeu a sădit în firea noastră țaria avântului și năzuința cerească spre mai bine, setea după fapte. Acest capital îl valorificăm prin muncă. Valoarea omului se măsoară cu munca ce-o înfăptuiește. Coaja de pâine, pe care o mâncăm, trebuie câștigată cu sudoare și osteneală. „Nici n'am mâncat de la cineva, pâinea în dar, ci cu muncă și cu trudă, am lucrat noaptea și ziua”, spune apostolul Pavel.

Munca, făcută cu dragoste și dor, capătă o semnificație divină: dăruire jertfelnică, iubirea semenilor. Împărtășirea altora din ostenețele noastre arată caracterul etic și umanitar al muncii.

În clipele de grea cumpănă pe care le traversăm, munca a devenit o dogmă de voință, un imperativ național categoric. Ea este pusă, în întregime, în slujba Patriei, în vederea biruinței de mâine. Fiecare braț trebuie să muncească în marele laborator al Nației și în uriașul altar al holdelor. Ostașii pâinii și ai uneltelor duc munca de Sisif a ridicării Patriei pe culmile onoarei și ale slavei în veci nepieritoare. Fiecare român este luptător și muncitor; el zidește cu brațele lui de voință Tară nouă, pământ nou și cer nou.

Armata muncitorilor, „cea de-o lege cu pământul” e conștientă că fiecare brazdă răsturnată, fiecare snop legat, fiecare petec de pământ muncit, fiecare lucru făcut la timp ca și fiecare uneltă ieșită de sub ciocan, ne apropie de victorie. Războiul pâinii trebuie câștigat, căci el asigură victoria celuilalt.

Munca de război însemnează mobilizarea tuturor conștiințelor românești, folosirea fiecărui izvor de venit. O ofensivă a Nației întregi pe toate sectoarele de luptă ale frontului intern.

Dela tinărul care adună plante de leac la lucrătorul în atelher și uzine, dela sămănătorul pâinii la funcționarul care muncește ziua pe teren și noaptea în birou, toți pun piatra lor la edificiul României de mâine, rostind aceeași rugăciune a muncii, sub semnul biruinței ce va să vie.

La glasul pământului, la chemarea Patriei, răspundem cu fapte și jertfe. Vremile mari la suflet cer fapte eroice, jertfe uriașe. A munci însemnează a jertfi totul pentru Tară, a birui.

Nația se arată, azi, mai unită ca oricând pe frontul intern al muncii. În încordarea epopeică a Neamului, miraculosul românesc rupe nodul gordian al fatalității și își făurește, încrezător, destulul cel merită.

Pr. Gh. Onețiu

BIBLIOGRAFIE.

Preot Fl. Mureșanu: „Biserica din Deal”. Cluj, 1942.

Prin bunăvoința autorului am primit această lucrare, al cărei titlu plăcut evocă în suflet nostalgia zilelor strălucite.

Pe cât de simpatică în înfățișare, cu o copertă simplă și cu gust, pe atât de arogător se îmbie în cuprinsul ei bogat. Cartea cuprinde trecutul, descrierea amănunțită și biografia slujitorilor vechii biserici ortodoxe române din Cluj, iar ca o complectare nu uită să înșirue pe toți militorii și bine făcătorii acestui locaș istoric de închinare, prin danurile cărora s'a înreținut în bu-tul vitregiilor trecute. În fine se publică, ca anexe, documente vechi ca mărturie reale.

Pentru orice trecător, Clujul prezintă un adevărat „mozaic de stiluri” în privința bi-

sericilor cu cari se mândrește. A evidenția, din acest complex de biserici, biserica noastră strămoșească din deal, nu este numai o datorie istorică, de care nu ne este îngăduit nici firmare a dreptului la viață pentru neamul nostru și acum ea și totdeauna. Trecutul plin de grele înfruntări, jefelnicia neamului pentru Biserica-i străbună ca și încrederea în viitorul său, sânt adevăruri ce desprind de pe filele acestei lucrări.

Felicitäm pe autor și pe cei ce au înăles să contribuie la editarea studiului de față, pentru scopul deplin reușit sub toate formele, ajuns prin cartea „Biserica din deal”.

Ea poate servi multora, de îndemn și pildă de urmat.

INFORMAȚIUNI

Moartea P. S. Episcop Ghenadie. Sâmbătă 29 August 1942 a adormit întru Domnul, P. S. Episcop Ghenadie al Buzăului.

Vlădica Ghenadie trecu la cele vecinice în vârstă de 68 ani după ce a păstorit cu vrendicie Eparhia Buzăului, timp de 19 ani.

Impărtășim durerea clerului și poporului văduvit de păstorul iubit și rugăm pe bunul Dumnezeu să-i așeze sufletul cu aleșii săi.

★
Sprrijinatorii „Vieții Ilustrate” Anunțăm cu deosebită bucurie, că d-l prorector Dr. Ion Lupas, profesor univ., a binevoit să contribuie cu suma de 1000 Lei, drept abonament de sprijin pentru prețuita revistă: „Viața Ilustrată”.

Aducem și pe această oale, în numele revistei, cele mai curate mulțumiri.

★
Ministerul Culturii Naționale anunță, că deschiderea anului școlar se va face prin serviciul divin la 27 Septemvrie, iar Luni 28 Septemvrie vor începe regulat cursurile.

★

30 August 1942. Un grup de tineri poeți au aranjat o manifestație națională, prin sezațoarea culturală, ținută în Alba-Iulia. Înainte de masă s'a slujit o rugăciune la temnița lui Horia, iar seara a avut loc sezațoarea.

La această sezațoarea a fost anunțată și prezența d-lui prorector Ion Lupas, prof. univ. care — lipsind din motive întemeiate — a fost substituit prin P. C. vicar prot. Al. Baba, prin cuvântul de deschidere citit în fața selectului public.

A urmat cuvântul inimosului scriitor D. Vasile Netea care, ne-a prezentat rând pe rând întrecaga pleiadă de tinere forțe literare. S'au remarcă în special: Grigore Popa, Lucian Valea, Ion Apostol-Popesen, Alexandru Cerna, Rădulescu, Ion Th. Ilea, Petre Rognean, Victor George-Dumitreșcu, Iosif Dumitreșcu-Petraru.

Sezațoarea s'a încheiat cu imnul românesc și într-o atmosferă de adânci sentimente românești.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 3306/1942.

COMUNICAT

Marele Stat Major ne avizează, că absolvenții de teologie pot fi hirotoniți și numiți în parohii, dar numai până la 1 Octombrie 1942. După această dată nu vor mai fi admiși la hirotonire, ci încorporați.

Aducem aceasta la cunoștința celor interesați spre conformare.

Alba-Iulia, 26 August 1942.

Președinte:
Vicar, Al. Baba

Secretar:
Pr. T. Ciurus

No. 3271/1942.

COMUNICAT

Conform avizului Onor Minister al Cultelor Nr. 40.010 profesorii de religie și învățătorii preoți nu vor fi încorporați la armată cât timp au preoția lucrătoare, ei pot fi concentrați în calitate de conferesori la diferitele unități militare.

Alba-Iulia, 26 August 1942.

Președinte:
Vicar, Al. Baba

Secretar:
Pr. T. Ciurus

Nr. 5489/1942.

COMUNICAT

În decursul lunii Octombrie și Noiembrie a. c. în toate protopopiatele neasare se vor ține conferințe preoțești de toamnă.

La conferință vor participa obligator toți preoții protopopiatului respectiv.

Locul întrunirii se va stabili de P. C. protopop teritorial, cu cel puțin 30 zile înainte de data ținerii conferinței, comunicând atât C. preoți subalterni, cât și nouă întregul program.

Ca subiect pe care-l va prezenta, lucrat în scris, fiecare preot, stabiliți următorul: „Mijloacele cele mai bune pentru o catehizare corespunzătoare în școala primară”.

P. C. Protopopi nu vor înainta toate lucrările acestora, împreună cu un proces verbal al conferinței.

Lucrarea cea mai bună se va premia cu 5000 lei și se va publica în „Renasterea”.

P. C. protopopi nu vor face propuneri pentru acordarea premiului lucrării celei mai valoroase.

Alba-Iulia, 5 Sept. 1942.

Președinte:
Vicar, Al. Baba

Secretar:
Pr. T. Ciurus

No. 5254—1942.

COMUNICAT

Ministerul Cultelor cu adresa Nr. 44.596 din a. c. aduce la cunoștință generală, că sectele religioase, baptiști, adventiști de ziua șaptea și C. eșinii după Evanghelie pot funcționa în următoarele condițiuni:

1. Să aibă autorizație de funcționare din partea Ministerului Cultelor, cu îndeplinirea dispozițiilor din Decizia Nr. 51.999/1939, publicată în Monitorul Oficial Nr. 161 din 15 Iulie 1939 și să nu se abată delă prevederile aceleiași decizii. Nu se admite nici o excepție delă dispozițiile acestei Decizii.

Autorizația de funcționare a asociației religioase, casă de rugăciune sau a predicatorului, nu este valabilă decât dacă se prezintă în original, eliberată de Minister.

2. Intrucât Comunitățile baptiste din România, se provoacă la decizia Nr. 5657/1940, preținzând că și ele au calitatea de cult, Ministerul, prin

Decizia Nr. 10.098, publicată în Monitorul Oficial No. 45 din 21 Februarie 1942, a anulat deciziunea menționată, ca fiind contrarie legii pentru regimul general al Cultelor, repunând în vigoare și pentru asociația religioasă baptistă, dispozițiunile din Decizia Nr. 51.999/1939.

3. Nu se admite, până la noua dispozițiune, nici un fel de trecere delă un cult istoric la aconfesionalism, sau alte asociații religioase (Adventism, baptism și creștin după Evanghelie).

4. Este oprită imprimarea și distribuția broșurilor religioase sectare, fără aprobarea din partea Ministerului Cultelor, întrucât contravin la dispozițiile prevăzute de art. 17 din Decizia Nr. 51.999/1939 în scopul neingăduit de a face prezelitism.

Alba-Iulia, 21 August 1942.

Președinte:
Vicar, Al. Baba

Secretar:
Pr. T. Ciurus

No. 5507/1942.

COMUNICAT

Ministerul Apărării Naționale ne avizează cu adresa Nr. 6880, că fondul pentru ajutorarea familiilor celor ce luptă pe front și a invalizilor de război a trecut în administrarea Consiliului de Patronaj al Operele Sociale.

În consecință, toate sumele adunate în acest scop se vor trimite la Casa de Depuneri și Consignațiuni în contul 2109, sau la C.E.C. în contul 514, pe scama Consiliului de Patronaj. Nu se vor mai trimite la Ministerul Apărării Naționale.

Alba-Iulia, 26 August 1942.

Președinte:
Vicar, Al. Baba

Secretar:
Pr. T. Ciurus

PAROHIA ORTODOXA-
ROMÂNĂ, AIUD

Nr. 404/1942.

PUBLICAȚIUNE.

Parohia ortodoxă-română Aiud dă în întreprindere, pe bază de oferte, eventual prin bună învoială, lucrările de tencuire exterioară a catedralei sale din Aiud și invită pe reflectanții îndreptății legal a-și înainta ofertele lor, până la data de Joi în 10 Septembrie 1942.

Planul, devizul și condițiunile generale și speciale sunt acelea stabilite de parohie delă începutul lucrărilor de edificare a catedralei, cari se mențin în punctele, ce privesc prezența lucrare, putându-se lua cunoștință de ele din caietul de sarcini aflător la Oficiul parohial (strada Mircea Vodă Nr. 25).

Aiud, la 1 Septembrie 1942.

Preot-Paroh:
Protopop Iosif Pop
Epitrop:
Nicolae Negru
TIP. „ALBA” Cenzurat